

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerhske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczeńni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Palmarum.

Jana 12, 1.—8.

Jesuf čěhnje do Jerusalema, šo by čěrpil a šwoje žiwjenje dał ě wumóženju šwěta. Na ščestnym dnju do jutrow je hač do Bethanije pschischoł. Tam wosta w domje lubych pscheczelow. Hosczinu jemu pschihotuja. Martha šluži, Lazaruš pak je jedyn tych šamych, kotřiz šo š nim ě blidu šydaju. „Marja pak wša punt žalby š dobreje krašneje nardny, žalbowasche nosy Jesufowej a wutřě se šwojimi wloškami jeho nosy; tkeža pak bu napjelnjena wot wonjenja tuteje žalby.“ Tak řěta w šczenju. Šcho pak mějesche to na šebi, šo Marja Jesufowej nosy žalbowasche? Žalbowanje je škutk a šnamjo džakowneje lubosće, w kotrejž Jesufej šluži a Jesufej najšěpsche, šchož ma, woprjuje.

Jesuf njebě hišcže šašy w Bethaniji pobyl wot teho dnja šem, hžezž bě Lazara wot mornyh šbudžil, a tak njebě Marja šo hišcže Jesufej džakowacž mohša. Šak wjele dobroty bě jim Jesuf wopokasał! Šak šbóžne běchu te hodžiny byle, hžezž bě Marja ě Jesufowymaj nohomaj šedžala a na jeho řecz pošluchala! A kajke nowe žiwjenje bě jim šesthadžalo, hžezž do Jesufa wěřachu a běchu jeho pschijeli! Šako najšwěrnischi pscheczel, kiž bě š nimi plakał, a jako knješ krašnosće a žiwjenja bě šo Jesuf wopokasał a šjewil pschi Lazarowym rowje. — A nětko šo wostajicž njemóže, šo by Jesufej lubosć njewopokasała; š džakownej wutrobu woprjuje najšěpsche, šchož ma. Šejnu wutrobu wobkneža njebiešte mozy: Lubosć a džakownosć. Šnamjo praweho šchescžanstwa je žiwa lubosć ě Jesufej a džakownosć.

Šsmj-li tež mj, kotřiz šo jeho šmilnosće a šwěrnosće šradujemy, kiž je nad nami a nad našimi lubymi činil, jeho troschta šo džeržimj we wšitkej šrudobje a žalosći žiwjenja, kotřiz šami jeho šłowo inajemj se šhonjenja jako šłowo wěčneho žiwjenja a nětko w šwjatym poštnym čašu na jeho wopor lubosće špominamj, š kotřimž je šo šam woprował a šo šam ša naš dał do šmjercze, šo by naš wumohl, warbował a dobył wot wšitkich hřechow, wot šmjercze a čertowskeje mozy — nětko prawje w lubosći še knjesej Jesufej žiwi a woprujemj šo tež šami jemu š čělom a dušchu?

„Ša nješu moju wutrobu, mój Božo, ě woporej.“ Řěta tak pola naš? „Ščžějaza mlodošč — woprui to řjane, to mlódně a wješele řčenje, woprui tej mlodoščje myšle a mozy wšče řjenje! Jesufej wutrobu podaj.“ Šón džěń wobnowjenja šchecžěńskeho šłuba njeh je wam šwjaty, a wasche šlubjenje šwěrnosće, wasche wutroby, wascha wola, wascha lubosć njeh jemu šlušcha!

Šwój dom njeh je podomny domej w Bethaniji, hžezž kóždy šlaw Jesufej š džakownej wutrobu šluži, hžezž lubosć ě Jesufej we wšitkich wutrobach bydli a wšitžy šo jemu wopruija.

Šaj, žyly dom žyrtwje njeh wonjenje lubosće, kiž Jesufej šluži, napjelnja. Štawisny žyrtwje podawaju wěstosć, šo lubosć ě Jesufej nihdy njewuhašnje, ale jemu šluži w škutkach šchescžanskeje lubosće. Šyrtkej hišcže dženkša, žiwa w lubosći ě Jesufej, jeho nosy žalbuje, jeho šhudym šlawam šluži, šhoryh hlada, čěrpjazym pomha.

Esť ty žiwy w lubosczi tego, kiž je tebje lubował a ho kam sa tebje dať? Grabju Zinzendorfa je prafchenje, kiž pscheyz blyshesche: To czinjach ja sa tebje, schto czinisch ty sa mnje? ě žiwjenju w lubosczi ě Jesušeji wjedło. A tebi dyrhjať čezki bycz wopor luboscze, kiž by Jesušeji winojty? Tvoje bylly, bylly srudoby Božeje a rošlamaneje pokutneje wutrobny, praweho rošlacza, twoja wěra, w kotrejž Jesušeji blyžisch a jeho pōsnawasch, twoja po blyžichnosć, ť kotrejž hrěcham a bweťej ho wotrijekujesch a Jesušeji ho podawasch, by wopory, kiž mašch jemu woprowacz? Esť ty ě temu hotowy?

„Njech wutroba czi kczěje a njech cze lubuje,
Hdyž ju ta luboscž šhrěje, dha wona czeščzi cze.“

Njech je luboscž ě Jesušeji twoja czeščz!

A twoja mšda? Jesuškowa hnada, jeho kšwalba, jeho spodobanje. Njech bweť hani a wuškmečhuje luboscž ě Jesušeji, njech tež Judasch rjeknje: „Čžeho dla njeje ta žalba pschedata sa tsi sta kroschom a njejšu kšudym date?“

— Marja ma na Jesuškowej hnadze doščz. A Jesušk džeščhe: „Wostajcze ju na pokoj! Čžeho dla rudžicze wy tu žonu? Pschetož wona je dobry skutk na mni cžinila. Wona je cžinila, schtož je mohla. Sawěrnje, ja praju wam: Hdyž ewangelijon budže předowane po wščem bweťcze, tam budže tež to, schtož je wona cžinila, prajene ě jeje wopomnjenju.“ Woprawdže, ť tutej kšwalbu je Jesušk Marju wyškoko czeščzil a pschekrašnil, schto měješche bmečch bweťa dale na šebi?

Mōže tež krašnišcha mšda bycz hacž kšwalba Jesuškowa? Šěpschi troscht hacž jeho troscht a jeho spodobanje? A wjetšche žohnowanje hacž jeho hnada?

Derje temu, kiž bweťcženje Jesuškowe doštanje, kiž Marji placzješche: „Wona je cžinila, schtož je mohla.“

Moja czeščz a mšda,
Kwětko Saronška,
Nicžo njej, kiž ho mi šlubi,
Hacž to, schtož ho tebi lubi,
Moja czeščz a mšda,
Kwětko Saronška.

G. K.

Na Palmarum paczeřskim džěrcjom.

(Gustav Knaf. † 1878.)

Hłōš: Wotucz, tōn hlōš tebje wola —
W Božim mjenje nētko džicze,
Eszej Božu hnadu šobu wšmicze,
A jandžel njech waš stražuje.
Hdyž waš Kšrysta ruša kšnje,
Dha šlōnzo, wichor ě šbožu tšje,
A noha štrošchtina, šradna dže.
Nētk božmje, božmje wam;
Waš pschewodž Bōh Knjes šam
Wodnjo, w nožy.
A špomnicze naš
Tež kōždy ras,
Hdyž Bōha pytačz nuczi cžab!

S. Brōška.

Palmarumške swony.

Palmarumške swony klineča psches nalētny powětr; wone šaswonuja martrowny tydžen a rěcža wo wotemrjecžu hrěcha a wo poštanjenu ě nowemu žiwjenju, nam wot Šbōžnika psches cžichy

pjatť a jutry šašluženeju. Esžly mlodych kšchescžijanow wobdawaju w šwjedžeřskej psche wotčarje Božich domow. Džěczi by wotrostle a by nawukle, schtož dobre je a schtož tōn Knjes našch Bōh wot naš žada, nētko rěša, šlub wobnowicž, ho šleho wotrijez a wěru wušnacž; nētko rěša, šwěru džeržecž a se skutkom w žiwjenju dopokafacz, schtož je wutroba šapschijala a ert pōsnał. D to je šwjatocžna hodžina, kotraž tať nēkotrej mlodej wutrobje žohnowanje pschinješe sa cžab a wěcžnosć. Starajmy ho my staršchi jeno sa to, šo strowy šacžiščez wostanje, šo ma dobre šymjo, rano do pschijomnych wutrobow wušyte, cžaba, w cžichosczi ho šatorjenicž, šesthadžecž a junu plody pschinjesčz. Našcha šwjata pschiblyšchnosć je, nēžne krostlinki žiwjenja wěry w mlodych dušchach wobarnowacz — ale kať ho wona tu a tam dopjelnuje? Na wjele městnach knježi to njelšmane waschnje, šo ho konfirmazijski džěň, kotryž bu w Božim domje tať šwjedžeřšy a šwjatocžnje šapocžaty, na rejwanskej šubi w šwětnych šwješelenjach a w tōrnym brějdowanju šlōncza, a měšto tego šo by džěň žohnowanja byl, kiž mlode dušche we wščem dobrym wobtwjerdža, je wōn jim přeni ššhodženť ě žiwjenju połneje loškomyšlnoščze, hrěšchnoščze a haniby. D špytowanje njedřema a hižom šahe doščz ě mlodym kšchescžijanam pschistupi; postarajmy ho sa to, šo jim ť najmjeřšcha jedyn džěň cžišteho, njepoczěmnjeneho dopomnjecža šawostanje, jedyn džěň, na kotrymž bēchu žyle Bože lube džěczi. — Kšrystuš praji, šo by nam lēpje bylo, hdy by ho mēšnski kamjeň na našchu schiju powišknył a my ho w morju šatepili, hacž šo jenc wot tutych mōlcžlich pohōřschujemy, to rěša, we wěrye myšimy a na pučž hrěcha pošafujemy. D šo njebychu naš ženje palmarumške swony psched Bohom wobštoržile: My wōlachmy je do Božeho domu a ě Božemu bliđu; cžile pať by tōn dobry wuškwy šaduškly a njerjad wuškwalili do pschijomnych mlodych wutrobow! Wěda jim!

F.

Šbōžnikowe šydom šlowa, ť kšchiza dele rěčžane.*

(Luf. 23, 34; Jan. 19, 26. 27; Luf. 23, 43; Mat. 27, 43;
Jan. 19, 28; 19. 30; Luf. 23, 46.)

Hłōš: Mi wutrobnyje ho štyšcze —

Hlaj, jehnjo Bože šwjate
Tam wišy na kšchizu,
Sa dołžny wopor date
Esso bēdži se šmjercžu,
Kiž Šsřednik cžlōwštwa mišy
Je w Božej lubosczi
A Bōh šam, wěcžnje žiwy,
Tam hlōwu poškili! —

Našch wěcžny wšchšchi-měšchnit
Naš ť Bohom wujedna;
Hdyž cžerpi jako hrěšchnit,
Nam nješjo wotanka!
Džeň wujednanja našchōš
Nam wbohim šesthadža,
Hdyž šwōlnje hrěchi na ho
Našch Šsřednik našche wša.

Na našche městno štaji
Esso Boži šwjaty tam,
Šsmjercž jeho jěra daji,
Kiž žiwjenje je šam! —

* Š rutopiša „Trumowe šynti se starozhrtwinskišch šwj. šczenjow žyleho lēta“. —

So wěcne wumoženje
By sa naß namakał,
Ze polne sapłaczenje
Sa čłowstwo Śrědnik dał!

Jim, Wótcze, wodaj! — proſy
Wón mile na kſchižu;
Na wutrobje wſchał noſy
Naß wbohich i luboſcžu;
Ma sa naß ſamolwjenje,
So bludžili ſo ſm, —
Hdyž hrěſchne woſchewjenje
Esej ſlepi žadachmy.

Se ſwěru njeſhablazej
Wón ſwojich lubo ma,
Nich i myſlu wobſbožajej
We ſmjerczi ſjednocza;
Macž wucžomnikej ſwěrnj
Wón ſwoju porucži
A wucžomnika měrnj
Sa ſyna macžeri.

Hdyž ſchachaſ proſy kudy:
Mje Knježe, k hnadže wſmi,
— Wſchě woda jemu bludy,
Som' njebjó wotewri;
Ze i pſchiſahu jom' ſlubil
Eswój raj sa bydlenje
A ſchtož je hnadnje lubil,
Som' bórſy poſaže! —

Mój Božo! Ach mój Božo!
Schto ſy mje wopuſchcžil?!
— Wón, naſche wěcne ſbožo,
Ze ſrudnje žalocžil,
Hdyž čžemnoſcž jeho ktyje,
Niž ſerſchta ſwětla je,
A ſmjercž do njeho ryje
Eso, kiž je žiwjenje! —

Mi chže ſo picž — wón praji,
Hdyž na ſmjercž lacžny je,
A hdyž ſmjercž ſama daji
Soh' jěra njeſmilnje:
Ze dokonjane! — wyſta
Nětk ryčej i wěcnoſcže;
Wſchał pſchelamał se ſtyſta
Eso Boži ſwjaty je! —

Sa, Wótcze, duſchu ſwoju
Do rukow porucžu
Čži, dokež wolu twoju
Esym wurjedł i luboſcžu; —
Nětk dom ſo wróczi k njemu
Do ſwojej' kraſnoſcže,
Niž běſche Wótz dał jemu
Se wſcheje wěcnoſcže! —

D jehnjo Bože ſwjate,
Budž čžeſč a kſwalba čži!
Do ſmjercže sa naß date,
Naß ſebi wufupi. —

Nětk čžej nam wotewrjena
Do paradisa je,
A duſcha wumožena
Sa tobu k njebjó dže! —

U.

Wětrnik.

Wſchod nimale 30 lětami mi něchtó ſlědomažu podawisnu
powjedafche:

Sa wěm zyrkej, pſches kotrejež wyſſoſe wjelbowane wofna
maſch wuhlad daloko won do kufow a do polow runje na jedyn
wětrnik, kiž přei zyrkwe ſteji. Suſto ſhm sa čžaß Božeje ſlužby
na njón hladacž dyrbjał; pſchetož mje pſchezo někaſki tajny ſtrach
čžerjeſche, ſo bych widžal, hacž wětrnikaſ jaſſo ſwjaty džen w čžaſu
Božeje ſlužby njemlěje. Druhdy woſchidła ſměrom ſtejaču, ale
huſto, jara huſto ſo wone zply božoſlužbny čžaß pſched mojomaj
wocžomaj wjercžachu a mi nimale wſchu nutnoſcž bjerichu, dokež
dyrbjach pſchezo myſlicž, hacž dha mlyn ſkóncžnje njeſaſtanje.

Mlyn běſche ſchtyri džecži poměl. Sene i nich nježelſki džen
jako ſo i druhimi džecžimi na ſmylacžach wožeſche, mjes tym ſo
ſo nanowy wětrnik loſchtnje wjercžeſche a wožada w zyrkwi
ſedžeſche, do jeneje poměrowneje džery, dla rybow do lodu wu-
rubaneje, padže a ſo ſatepi.

Nan pak mlěwaſche nježelſke dny měrnje dale, běſche-li jeno
nětał prawy wětr. Duž wobej jeho džowzy ſcharlat doſtaſchtej.
Ččar a aptyła wjele wudawſow čžinjefchaj, a wón mēnjefche, ſo
nježelſke džeło parowacž njemóže; duž naſhpowaſche i nowa žito
a da wětrnikej ſpěſchnje hieč, runjež džecži tule nježelu w mrecžu
ležeſchtej. A předy hacž běſche ſo džen nakhilil, dha ležeſchtej
wobej malej holcžzy ſhmynej a morwey we ſwojej komorje.

Bližſchu nježelu ſhladowach nimale se ſtrachom pſches zyrk-
wine wofno lovr k wětrnikej, na wyſchinje ſtejazemu. Budže tón
muž tež dženſa jaſſo mlěcž? — Haj woprawdže! runje jako přeni
kſerluſch ſanjeſchmy, počachu ſo ſchěroſke woſchidła hibacž. Zy-
licžki tydžen běſche čžicho bylo, a nježelu rano poſbže ſo pohódnj
wětr — tón dyrbjeſche ſo po jeho mēnjenju wužicž.

Ma to běch ja mēžazy dolho njeſchitomny. Saſo bližſchi
krócž jaſſo tamnu zyrkej wopntach, wětrnik ſtejeſche, a ja běch tola
kſetry wětr duzy kemschi měl. Tež druhu nježelu ſo ničzo pſched
wofnom njehibafche, a nutnoſcž njebu kažena. Duž wopraſchach ſo
sa tym wětrnikarjom a naſhonicž ſrudnu podawisnu. Seho poſlednje
džecžo, dwanaćelětnj róſtnj kłopz, kotryž jemu hižom hódnje pſchi
džele pomhaſche, bu pſched tydženjemi jenu nježelu do mlynžy
horje póſlany, ſo by tam na maſchinje něſchto naprawil. Wſchi
tym bč ſo wón wobſunyl a padnył. Mózne woſchidła běchu jeho
ſajale a roſmjatle. Wot teho čžaſa ſem mlyn wjazy njemlěje,
ani nježelu, ani wſchědnj džen. Wón je kaž ſlamany a pſchiwacž
ſo kóždu nježelu i přenim ſaſwonnjenjom do zyrkwe, hđež ſejady
jeneho ſtołpa ſkhowany, woblicžo mējo hluboſo w rukomaj ſa-
hrijebane, zply přědowanje ſedži. Wón chže ſwój mlyn rady pſche-
dacž. Wóh daj, ſo jeho naſlědnik wot njeho nawuknje nježelu
ſwjecžicž, pſchetož:

Bože mlynj mlěja pomału,
Tola mjelu wulzy derje;
Wóh drje ſčžerpnje dolho čžaka tu,
Eskóncžnje wótry prut ſej bjerje!

F.

Spodžiwne wodjenje.

Wiſchče njewocžiwčžane powjedafčto, ſpižane wot A. Kulmana.

I.

Wſched dwě ſčže lětami bydlachu w Limborſtej hiſchče Eſerbjo,
kaž pola naß we Łužizomaj. Woni mējachu mēſta a wſhy, domy
a zyrkwe, draſtu a rěč kaž my mamy; jich ſprawnoſcž ſo runaſche

naschej a jich džělawosć njebě mjeńšcha hač nascha. Ale jich šbože njerunasche šo naschemu šbožu; pschetož hižom psched nimale poldra sta lětami šu woni šwoju narodnu šerbšku rěč šhubili a šo š němškej, jim zusej rěči, wobroczič dyrbjeli.

Tehdom bydlesche tam muž, wuczeť džěči a tkał wo wšy Šlinje njedaloko Šobja, tón bě sprawny a čěšny muž, hač runje šhudy na čašnych kublach, kaž to pola wuczerjow na wšach tať bě a hišće tež tu a tam je. Tón mějesche šedmjoch šynow, džowku pať žanu. Dych wón šwěru rošwucžowasche w šhesćizianštwje, nawuczi jich pišacž a liczič, a wocžahny jich š čłowjekam, kiž šo Boha bojachu a šwojeho bližšeho lubowachu. Šotom namolwjesche wón šwojich šynow, šo by kóždy rjemješło nawuknył, pschetož wón džesche: „Wuczerški šhlěb je šrudny kusť šhlěba! Šjemješło — ma šlote dno!“ — Š to wuczeť Čžernik jeno tať njerěčesche, dokelž bě tať šlyšchał, ale wón to je šhonjenja šnajesche, a derje wjedžesche, šo bě pola njeho wuczeť pola tkał a š blidu šydał.

Nanowe wucžby a napominanja namafachu pola šynow dobre město. Š dokelž bě wón niž jeno jich rošom šbudžil a wuhotował, ale wošebje jich nawucžil, šwoje wutroby wšchěm dobrym šacžucžam wotantacž, dha njetriebasche šo wón ženje na nich hněwacž, abo na jich njepošlušnosć šforžicž. Šhesćo jeho šynojo běchu šebi bješ dolheho rošmšhlenja nanowe rjemješło wušwolili, a tkažachu bawšmu a pschedženo a natkawachu šurowy, běly a pišany plati, šo bě wješele hladacž. Ššo wot nich běchu hižo wobštarani, to rěka, woni běchu šo woženili a wjedžechu kóždy šwoje hospodarštwjo šam ša šo, přjedy hačž bě jich najmlódschi bratr, kiž Šorla rěšasche, wotrošil; a tón dyrbjesche tež po woli nana tkałštwjo wušnyč. Šola bě nan rošomny, šo žaneho šwojich šynow š mozu njenučesche, šebi to abo tamne rjemješło wušwolicž, a to wušnyč, š čžemuž žaneho lóšhta nima, pschetož wón bě je šhonjenja mudry a wjedžesche, šo šo to hubjenje wušnje a njelepje pschima, š čžemuž žadyn lóšcht njeje, a šo potom čžab žiwjenja š tajšim kaza. Šdasche šo pať jemu, šo žane lěpsche rjemješło njeje, hačž tkałštwjo; dokelž bě wón tkał a mějesche šwoju dobru šašlužbu, wón šebi teho dla myšlesche, šwojemu najmlódschemu tošame tež pschikšwalicž, a džesche junu šobotu wječžor š njemu: „Ššlyšchich, Šorla, ty šy něť wuški a jutry š spowjedži pónđžesč, ty dyrbišch šebi šforo rjemješło wušwolicž, šo něšcto hódne nawuknjesh, kaž tvojí bratišja. Šaha by bylo, hdy bychmoj jutry š Šejdušchžy šchłoj, hdyž štaj tvojey mlódschey bratraj nawuknyłoj?“

„Ach, nano, dyrbju dha ja tež tkałštwjo wušnyč?“

„Čžehodla dha niž? — Njeje tkałštwjo čžěšne rjemješło, kaž žane druhe, a nima tkał tať derje šwój šhlěb, kaž žadyn druhi rjemješnik, hdyž je pilny a wuštojnny? — Še mi nusa? abo maju tvojí bratišja žanu?“

„Šaj, derje došć, ale čžedža dha šamych tkałšow mēcž? nješbu dha žane druhe rjemješla, kiž bychu šo wam lubile?“ —

„Ty mašch prawje, mojí šyno, ja čže nječam nuczič; wuški, šchtož čžesč, jeno nawukni jo derje, a wostaň pódla šwěrnny a šprawny čžłowjek. — Ale š čžemu by lóšcht a lubošć měl, hdyž tkałštwjo nječasč?“ —

„Ša hišćež prawje njewěm, ale to wěm, mi šo wo jštwje šydačž nječha, kaž tkał dyrbi, ja čžu rady do šwěta, šo bych jón wušladał.“

„Ty šy škop! nješmėdža tkałžy pučžowacž?“

„Šaj, to drje, ale tola niž na lóžach, tam tkałškich njetriebaja.“

„Oho! hladašch tať daloko? to ty š knihow rěčišch! — Šorla, pošluchaj, hušto šo praji: wostaň w kraju a žiw šo šprawuje! a to je šawěšće wěrne šłowo; tola my čžemny dale hladacž. Šchto

čžesč něť wušnyč, šo by na lóžje hič mohl a njetriebał wo jštwje šydačž?“ —

„Ša šebi myšlu čžěšlistwo.“

„Šo, hlej wšchał hlej! — Š čžěšlistwom ničžo njebudže, tu mam ja wěšte wotpohladanje šam šašo, čžeho dla šo to nještanje Čžesč-li pať wancžkałštwjo wušnyč, hdyž mašch lóšcht drjemo wobdžělowacž, dha nima ničžo napschecžiwjo.“ —

„Šaj, lubny nano, to čžu.“

„Niž tať rucže, mojí šyno, to njetrieba dženska byč; ja čžu čži šti njedzele čžaha š rošmšhlenju dacž, a potom mi praj.“ —

Šorla myšlesche a namafa, šo je wancžkať na lóžži tež trěbny, pschetož na lóžach maja tež wanje a šudy a dóžžy; wón wosta teho dla pschi tym, šo čže wancžkałštwjo wušnyč. — Šan šo šmėjšotasche, hdyž jemu Šorla to powjedasche, a dyrbjesche šam pschi šebi pónnacž, šo je to wěrnjo, nječasche pať jemu něť dale napschecžiwny byč, dokelž bě to jemu hižom přjedy dowolił, a š temu šo tež nadžijesche, šo Šorla šwoje lóžje we wucžbje šabudže a špónšaje, šo wancžkať žaneje praweje šašlužby na lóžach nima.

(Šschichodnje dale.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

— Šónž meje pschišdže našch lubowany kral Šjedrich Šugust do Šudyšchina, a budža tež našchi Ššerbja jemu hołdowacž, kaž šu jeho pschi štupjenju na trón powitali.

— Šješ gymnasiaštwami, kotsiž šu šo wutoru w Ššěrowej žyrtwi w Šudyščinje konfirmirowali, běšche tež móť njeboh krala Šlberta. Šón je šyn šararja Šubizy w Šulezach, pschi šotrymž e kral jako pschi šednym šynu šmóťšštwjo pschijał.

— Š ŠMadridže je šo nowotwar hromadu šwješł a bu pschi tym na 400 ludži šranjenych a morjenych.

— Ša prusku wušchnosć je šo próštwja póbšala, šo čžyła š twarom želešizy š Šakež do Šojerez w pschichodnym lěče šapocžecž.

II. Šudanske praschenja wo bibliškich wošobach.

Štaja Šadyšerb-Šwjela.

1.

Šotry wuški šjes je w šastaršku
Šyly šnaty šwět měl pod šobu?
Š je wšchitkim ludžom pschikał,
Šo by šchazowacž šo kóždy dał?
Š tež Šanaanzžy po kraju
Š temu šapišanju čžahachu. —
Šotrej šnatej dušchi pobožnej
Šehdy šo tež na pučž podašchtej,
Š šo š kónž toh' pučža jimaj šta
Š nješješ psche wšcho šbóžna wobrada?

Šotmołowy na prašchenja wo šorach.

12. Ša šorje Šolgota. 13. Ša Šolijowej Šorje. (Šap. škutki 1, 12.)

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola šujesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Šudyščinje doštacž. Ša šchtwórcž lěta placzi wón 40 np., jenošliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.